

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 12, NĂM 2009 – 2013)

NGƯỜI HƯỚNG DẪN : SƯƠNG MINH NGUYỆT
SINH VIÊN : TRẦN XUÂN THỦY

HÀ NỘI – 2013

Vài điều về bản thân

Họ và tên: Trần Xuân Thủy

Sinh ngày 12/08/1988

Quê quán: Thôn Hòa Hợp, xã Kỳ Văn, huyện Kỳ Anh, Hà Tĩnh

Em đến với văn chương như một cái duyên nên hiện tại em xem nó như một cô người yêu do ông tơ bà nguyệt se tơ, cứ yêu và sống với nó đến khi nào không thể yêu được nữa thì cũng đành đành chấp nhận chia tay.

Đối với em, văn chương cũng như bao môn nghệ thuật khác, trước hết nó phải mới. Vì thế, để có được cái mới, người viết phải lao vào những cuộc kiếm tìm vô tận về thế giới, về con người...

Em viết văn trước hết để thỏa mãn niềm đam mê, và đam mê khám phá cuộc sống của mình. Cuộc sống hôm nay có quá nhiều những hiện tượng kỳ lạ, đôi khi là điên rồ gây trí tò mò cho bản thân em.

Trong số 5 truyện ngắn của em đây, nếu có thể đặt cho một cái tên chung, em sẽ đặt là “ Những linh hồn vật vờ”. Vâng, những linh hồn vật vờ, đó chính là những nhân vật mà em thường quan tâm và đưa vào tác phẩm của mình. Đây cũng chính là những nhân vật dưới một hình hài nào đó lặp đi lặp lại trong số 5 tác phẩm của em. Phàm, đã là con người, ai cũng có cuộc sống riêng của mình, dù là người không bình thường, kẻ nghèo hèn tận cùng...thì ai cũng có một cuộc sống và niềm vui, hạnh phúc, nỗi niềm riêng mà nếu chỉ nhìn qua bề ngoài chúng ta sẽ chỉ nhận thấy thứ mà đa số người khác đều nhận thấy được.

Với em viết là một cuộc truy tìm, truy tìm bản ngã của bản thân mình, truy tìm sự thật về mình, về những gì xung quanh mình.

Lời cảm ơn

Thời gian thắm thoát trôi qua nhanh, mới ngày nào đó chúng em vừa mới chập chững bước vào giảng đường đại học mà giờ đây đã 4 năm học trôi qua rồi. Dù muốn dù không thì giờ đây chúng em cũng phải tạm rời xa những người thầy người cô, những người bạn mà trong 4 năm học chúng em đã gắn bó.

Quãng thời gian 4 năm học tại ngôi trường “Viết Văn Nguyễn Du” đã cho em rất nhiều thứ. Em được gặp những người bạn đáng yêu trong K12. Em được gặp các thầy các cô là những nhà văn, nhà phê bình, nghiên cứu đã thành danh của đất nước. Được các thầy, các cô nhiệt tình truyền đạt lại những kinh nghiệm, những kiến thức của mình. Qua đó đã giúp bản thân em học hỏi được rất nhiều những điều bổ ích cho mình về cuộc sống nói chung và nghề viết nói riêng.

Em xin cảm ơn tất cả những người thầy, người cô đã trực tiếp giảng dạy chúng em từ khi nhập học cho đến lúc chúng em kết thúc khóa học 4 năm của mình. Đặc biệt em xin cảm ơn thầy trưởng khoa, nhà văn Văn Giá cùng các thầy cô trong khoa đã hết lòng tạo mọi điều kiện giúp đỡ, giảng dạy chúng em hoàn thành khóa học của mình được như ngày hôm nay.

Qua đây em cũng xin được gửi lời cảm ơn tới nhà văn Lê Minh Khuê đã đồng ý làm người hướng dẫn cho những tác phẩm của em. Tuy thời gian không nhiều, nhưng qua những góp ý quý báu của cô đã giúp em nhận ra rất nhiều điều về nghề viết và nhận ra được hiện tại tác phẩm của mình đang thiếu gì, cần gì. Em cũng xin gửi lời cảm ơn tới nhà văn Sương Nguyệt Minh đã đồng ý làm người phản biện cho tác phẩm tốt nghiệp của em trong ngày hôm nay.

Em xin kính chúc các thầy các cô sức khỏe, công tác tốt. Chúc tất cả các bạn trong buổi bảo vệ ngày hôm nay thành công.

Truyện ngắn thứ 1

Buổi tối cuối cùng của gã điên

Lúc ấy khoảng chín giờ tối, gã lang thang một mình trên con đường mà nhiều đêm trước gã vẫn lang thang. Con đường không có tên, hoặc cũng có thể có nhưng gã chẳng biết. Những người bán trà đá, bán tạp hóa...trên con đường này không ai lạ gì mặt lão nữa, một khuôn mặt tội nghiệp, gầy gò. Trông đôi mắt đờ đẫn của gã, người ta đồn rằng, có lẽ gã ít ngủ. Nhưng tuyệt nhiên, chẳng ai biết gã đến từ đâu và tên gì. Gã điên là cái tên quen thuộc mà người ta dùng để gọi mỗi khi thấy gã.

Gã vừa đi vừa mỉm cười, cười trong một trạng thái mà gã cũng chẳng biết gọi tên. Gã cứ đi như vậy! Đi về đâu? Giờ thì gã chịu rồi. Muốn đi về đâu thì đi. Miễn là hết đêm nay...Thật sự gã rất muốn khóc. Nước mắt không chịu chảy, nhưng thật ra gã đã khóc. Khóc vì gì? Gã cũng đêch biết. Gã điên mà. Không, gã tự hiểu mình tỉnh táo hơn tất cả những người được coi là tỉnh táo khác. Thực ra thì gã có tỉnh táo thật hay không, hay gã đang tự huyễn hoặc chính mình? Nhưng, nếu gã điên thật sự thì làm quái gì mà bóng ma quá khứ còn có thể ám lấy gã một cách điên cuồng như thế. Người điên đâu còn biết sợ; Người điên đâu còn quá khứ nữa chứ! Thật không?

Không. Gã đang khóc thật đấy!

Ngày buồn tháng thảm năm tuyệt vọng.

Đêm nay, tôi ngồi đây, nơi căn phòng tồi tàn, lạnh lẽo mà một thời gian tôi đã tự giam cầm mình. Đã bao đêm nó chứng kiến sự bất lực biến thành những cú đấm vô ích vào bóng tôi của tôi, hay thậm chí cả sự suy đồi đáng tởm mà có lúc tôi đã làm, để viết lên những dòng này. Tôi biết rằng, ngày mai, khi trời sáng, tôi sẽ không còn phải ăn náu nơi đây nữa. Tôi đã quyết định vĩnh viễn thoát khỏi đây để đến một nơi khác, nơi tôi đã bắt đầu.

Trước đây không lâu, chừng vài tháng gì đó, tôi vẫn là một thằng đàn ông bảnh bao, xét về vẻ bề ngoài là thế. Ai cũng thừa nhận tôi đẹp trai. Khi tôi nói rằng, tôi là kẻ độc thân thì chẳng ai tin. Kệ họ. Nhưng sự thật là thế. Có những cô gái thành phố sẵn sàng yêu tôi, một thằng nhà quê “má hóp đít tóp” mà chẳng cần toan tính. Nhưng tôi đã khước từ tất cả bọn họ trong sự giầy vò, để rồi sau đó hối hận, tôi lại tự trách mình. Thế mới tởm. Tôi nói với mình: “Tại sao mày lại ngu xuẩn như thế? Cần quái gì phải yêu đâu. Cái lòng tự ái khỉ gió, ít nhất cũng đưa nó lên giường một lần chứ. Mỡ dăng miệng mèo mà không ăn thì chỉ có thằng điên”.

Thú thật tôi là một thằng đàn ông hèn nhát. Làm gì có thằng đàn ông nào thấy gái đẹp, lại giàu có mà không động lòng cho được. Nhưng...Trong tôi luôn thường trực một nỗi lo sợ khó hiểu. Tôi căm ghét hoàn cảnh này, tiếc không thể xé nó như xé một tờ giấy và đốt thành tro bụi. Tất cả những tủi hổ tôi phải chịu cho đến lúc này chỉ vì hoàn cảnh mà thôi. “Mày đã gần bốn mươi rồi đấy, không lấy vợ đi với?” Mỗi lần về nhà, nghe ông bà già hỏi câu này, tôi không biết phải trả lời làm sao. Hơn năm nay, tôi không dám về nhà cũng chỉ vì sợ phải nghe câu hỏi này.

Đã có lúc, tôi cũng muốn đánh liều lấy ai đó cho xong chuyện nhưng rồi lại bị nỗi lo sợ hãm lại. “Với hoàn cảnh này, với vài đồng lương vật thế này, lấy vợ về, sinh con đẻ cái, làm sao mà lo nổi. Làm thằng đàn ông mà không nuôi nổi vợ con, thiên hạ họ cười cho, nhục lắm”.

Người ta gọi tôi là gã điên từ bận ấy.

Đã lâu rồi, trước đó, tôi chưa một lần đụng chạm da thịt với người phụ nữ nào. Nhiều đêm tôi khao khát đến kinh khủng. Nếu như lúc trước thì...

Tôi thường tự hỏi, tại sao ở thành phố này, người ta lại nguyên rửa họ như thế. Suy cho cùng thì họ cũng lao động, cũng chịu đựng sự vất vả khác gì những nghề nghiệp chân chính khác. Họ không vất vả sao? Nhảm đấy. Nghề của họ không có ích sao? Có chứ. Ít nhất là với những thằng đàn ông như tôi.

Tôi không còn nhớ đã bao lần tôi tìm đến họ. Nhưng có một người con gái mà tôi vẫn nhớ mãi cho đến tận bây giờ. Em, một hình bóng vẹn nguyên, tinh khiết trong tôi. Sự hồn nhiên của em đã khiến tâm hồn tôi lay động. Nhưng tuyệt nhiên, tôi biết đó không phải là thứ tình yêu đúng nghĩa giữa hai người khác giới. Đó gần như là một sự ngưỡng mộ. Có lẽ thế.

Tôi tìm đến con đường ấy vào một buổi chiều mùa đông rét buốt. Đúng là cái rét thường dễ khiến người ta thêm khát hơi ấm từ những người khác giới một cách kỳ lạ. Với những người yêu nhau thì cái lạnh chẳng thành vấn đề. Đối với tôi, tìm đến con đường này cũng chỉ vì khao khát tìm một cảm giác ấm áp từ một cơ thể khác. Dầu chỉ là chốc lát rồi tan biến, dầu chỉ là..., như thế, tôi vẫn cảm thấy được an ủi, được ấm áp hẳn lên giữa những giá lạnh cuộc đời.

Em đứng đó, tựa bên cánh cửa nhìn ra ngoài, dáng mảnh khảnh. Tôi quyết định dừng xe lại, rẽ vào, bước đến. Em mỉm cười tinh nghịch rồi dẫn tôi vào phòng, đi qua một người đàn bà tầm hơn ba mươi tuổi, khá xinh đẹp đang ngồi xem ti vi. Chị ta nhìn chúng tôi chẳng nói chẳng cười. Em đi trước, tôi theo sau. Chúng tôi vào phòng. Em đẩy chốt cửa lại và leo lên giường nằm xuống nhìn tôi, mỉm cười. Tôi ngồi xuống giường, nhìn loang quanh. Một căn phòng nồng nặc mùi người. Qua ánh đèn ngủ mờ ảo, tôi nhìn thấy trên bức tường màu xanh những dòng chữ viết nguệch ngoạc. Kìa trên đầu giường: “Minh Nguyệt – 1996”. Gắn cửa: “Quá khứ rồi thì đừng làm phiền”. Chúng khiến tôi tò mò về em.

Lúc đầu em gọi tôi bằng chú. Tôi liền đưa tay cầu vào hông em, bảo em cứ gọi bằng anh cho thân thiện. Tôi cười: “Chú với cháu mà “ấy” thì không hay lắm.”

Ok thôi. Với em điều đó chẳng thành vấn đề.

“Nằm xuống đi anh, lạ lắm à?” Tôi nghe em và nhẹ nhàng nằm xuống. Em đưa chân gác qua người tôi. Dù hơi bất ngờ với cách hành xử này nhưng tôi cũng chẳng thèm suy nghĩ gì nhiều thêm. Tôi đưa tay ôm lấy em. Chúng tôi quấn quít. Khi tôi bảo muốn hôn em, lúc đầu em từ chối, nhưng rồi sau đó, chẳng hiểu sao lại đồng ý.

“Tại sao vậy?”

Em thì thầm: “Cởi đồ anh đi. Thời gian không nhiều đâu”

Ôi, giọng của em, những tiếng thầm thì đầy mê hoặc của em, chúng làm tôi mê mê, hứng khởi. Đến bây giờ, thỉnh thoảng những tiếng thầm thì ấy vẫn vang vọng bên tai tôi, như muốn đưa tôi vào cõi mộng mị. Tôi điên cuồng đặt những nụ hôn lên môi em. Em đáp trả đầy nhiệt tình.

Tất nhiên, lúc đầu em không muốn bản thân là người chủ động. Nhưng rồi tôi cứ đùa giỡn em như một đứa trẻ làm nũng mẹ mình. Nó không muốn rời miệng khỏi núm vú mẹ nó một chút nào, nó muốn day mãi núm vú của mẹ mình như một trò chơi đầy thích thú. Dù có thể đang đói, nhưng nó lại sợ cảm giác no nê, vì khi no nê rồi kiểu gì nó cũng chẳng còn hứng thú với trò chơi ban đầu nữa.

Thế rồi em chẳng để tôi chơi trò chơi con trẻ nữa. Em liền đẩy tôi nằm xuống. Tôi mặc kệ em.

“Với ai cũng thế?” Tôi thì thầm bên tai em.

“Điên à”

“Thế tại sao..?”

Em vừa đưa tay với lấy chiếc áo mặc lại vừa cười: “Chẳng sao cả. À, có lẽ vì anh đẹp trai thì phải.”

“Thật.” Tôi hỏi.

“Thật”

“Thế bây giờ còn cảm giác gì nữa không?” Tôi thấy sự vô tư nơi em nên hỏi.

Em nhìn tôi, thẳng thắn, trống không, nhưng chân thành: “Cũng tùy” và mắng tôi: “Sao anh hỏi gì mà lảm thế?”. Rồi cầm gói Vina để đầu giường rút một điếu ra châm lửa, hút ngon lành. Tôi bất ngờ quá, định nói gì đó thì em giơ hai ngón tay lên che miệng, ra hiệu cho tôi im lặng.

“Nó mà biết thì em chết đấy.” Em nói nhỏ.

“Họ không cho hút thuốc à?”

Em chẳng nói gì, hít một hơi thật sâu, một làn khói trắng từ từ lượn lơ bay lên trần nhà. Tôi nghe tiếng em thở dài.

“Làm thế này mệt không?”. Tôi cười, hơi đùa.

“Mệt.”

Có những kẻ đến với em trong lúc đã say khướt. Hắn dày vò em chán chê rồi mới bắt đầu hành sự. Em nói lại, nhưng “nó” vẫn bắt em phải chiều họ đến cùng. Lại có những kẻ đến với em với ý nghĩ độc ác duy nhất là hành hạ em, càng lâu càng tốt. Đã bao lần trong căn phòng này, em nằm khóc một mình khi nghĩ về tương lai. Em nói, một cách nói của dân 9x, rằng, “Quá khứ rẻ tiền thì đừng làm phiền, tương lai ngày mai đã tàn phai.” Giờ đây. em đã bắt cần rồi, muốn ra sao thì ra.

“Ai làm em trở nên như thế này?” Tôi buồn bã hỏi em.

“Thằng người yêu.” Em nói với tôi chẳng chút do dự. Tôi biết em đang cố ngụy trang cho những tâm sự buồn bã của mình bằng cách nói ấy. Nhưng ánh mắt mệt mỏi của em đã tố cáo những bí mật mà chủ nhân nó đang che giấu. Tôi ôm em từ đằng sau. Chúng tôi cứ ôm nhau ngồi như thế, như thể hai người yêu nhau có chung một tâm sự.

Bỗng có tiếng gọi bên ngoài: “Nguyệt ơi, mày có nhanh lên không?” Nỗi lo lắng hiện rõ trên nét mặt của em.

“Ừ, sắp xong rồi.” em đáp.

Nhưng lúc đó tôi không thể nào buông tay ra khỏi người em được nên tôi nói với em bảo chị ta cho thêm thời gian. Được thôi, chỉ cần tôi trả thêm tiền. Thời gian là tiền. Thì đúng. Ở đây cũng vậy.

“ Anh ấy bảo thêm một “cái” nữa.” Em nhìn tôi, vừa cười vừa nói với người phụ nữ đang đứng ngoài cửa.

Chúng tôi cứ thế, ngồi ôm lấy nhau.

Khi em đang học lớp 11, có yêu một chàng trai hơn em gần chục tuổi. Anh ta đã hứa với em đủ điều. Anh ta là công nhân giỏi của một công ty may công nghiệp trong thị trấn V, gần nhà em. Vì yêu em, anh ta hứa rằng sẽ phấn đấu để có thể lên nắm một chức quản lý nào đó trong công ty này. Khi em học hết đại học, hai người sẽ là vợ chồng. Thế nhưng, cuối cùng mộng ước đó đã tan vì sự ngăn cản của gia đình em. “Nó không xứng với mày. Nếu mày còn quan hệ với nó thì đừng xem chúng tao là cha mẹ nữa.”

Mặc kệ, em không để tâm và quyết theo đuổi tình yêu của mình đến cùng. Em luôn tin rằng dù cuộc sống trước mắt có khắt khe nhưng nếu có tình yêu thì hai đứa sẽ làm nó thay đổi được.

Nhưng rồi, từ đâu, người yêu em nghe được những lời nói ấy của họ. Anh ta như một thằng điên, đang hiền lành bỗng dưng trở thành kẻ lạnh lùng phát khiếp. “Lòng tự ái anh ta cũng thuộc hàng đáng tửm.” Em cười cay độc.

Hắn đã bỏ em chẳng một lời giải thích cho đến bây giờ. Cú ngã đầu đời bị tình yêu xô đẩy khiến em đau đớn khôn nguôi, choáng váng. Em hoàn toàn gục ngã. Cũng chẳng muốn đứng dậy. Em trở nên bất cần đời từ lúc nào chẳng hay, rồi bỏ nhà ra đi, đến thành phố này, rơi tòm vào căn phòng này từ khi nào cũng chẳng hay.

“Giờ em tính sao?” Tôi thành thật hỏi em.

Em ngồi im lặng một lúc, đưa mắt nhìn quanh phòng như tìm kiếm thứ gì đó, chẳng thèm trả lời, gất gỏng: “Mà sao anh hỏi lắm thế, cứ như điều tra người ta ấy.”

Tôi cười, nghịch bóp vú em lần cuối.

Chúng tôi tạm biệt nhau. Khi rời khỏi con đường ấy, trong tôi bỗng dưng ứa về những cảm xúc lạ thường về em.

Từ đây, tôi không còn tìm đến con đường ấy và nhiều con đường khác như thế trên mảnh đất này nữa. Từ đây, tôi cũng không còn tìm đến em và nhiều cô gái như em trên mảnh đất này nữa. Tại sao thì tôi cũng chịu.

Đã một năm nay, có lẽ là vậy, tôi không một lần đụng chạm da thịt với người phụ nữ nào. Trong tôi luôn thường trực nỗi khát khao va chạm. Dầu chỉ là một sự va chạm nhỏ thôi cũng đủ để giúp tôi giải phóng khỏi bóng đen sợ hãi. Nhưng không hề.

Bọn họ gọi tôi là gã điên từ đêm đó.

Tôi không thể hiểu nổi tại sao mà mình có thể làm thế khi đang ở ngoài đường, giữa sự chứng kiến của bao con mắt. Nhưng quả thực nàng đẹp quá. Sắc đẹp đúng là thứ nguy hiểm. Đôi môi nàng đỏ mọng, trông ngon lành làm sao; khe ngực nửa kín nửa hở của nàng mới khiến gọi là sao. Nàng đứng đó, dưới ánh đèn mờ ảo của thành phố, đợi ai đó bên đường. Tôi cứ thế, đứng nhìn nàng, như bị thôi miên. Tôi nhìn chằm chằm vào môi nàng, rồi miệng nàng, cặp môi tròn trịa quá. Chúng làm tôi run rẩy. Trái đất sụp đổ dưới chân tôi, bầu trời tối đen. Tôi lao đến ôm chầm lấy nàng. Và, sự tỉnh khi nghe tiếng nàng phả vào bên tai: “Cứu, cứu...” Ngay lập tức, những người xung quanh đó chạy đến túm áo, túm cổ lôi tôi ra khỏi người nàng. Phần lớn họ đều bảo tôi điên. Có vài kẻ xông vào đám đá tôi túi bụi, thậm chí mặt mày. Rồi chửi một câu gọn lọn: “Thằng điên.”

Gã vừa đi vừa cười bất cần. Bóng ma quá khứ vẫn không ngừng bám gót gã. Những bước chân loạng choạng, những nghĩ suy xáo trộn, hoang mang. Con đường mùa đông càng về đêm càng lạnh, càng vắng những bóng người. Chẳng hiểu sao, gã tạt vào một con hẻm, một con hẻm có vẻ còn nhộn nhịp hơn so với cái điều hui hoang hoải ngoài đường lớn. Ở đây có khoảng năm cái quán nhậu, khá đông người, chủ yếu là bọn trẻ. Gã quyết định dừng lại tại một quán ốc có diện tích hơi nhô ra bên ngoài đường. Chủ cửa hàng là hai vợ chồng ngoài năm mươi tuổi.

“Ở đây còn có gì ăn không anh?” Gã hỏi người chồng.

“Còn bún đấy”. Người đàn ông không ngược nhìn khách, trả lời gã.

Đây là một quán ốc, chủ yếu là ốc. Món gì cũng ốc: bún ốc, ốc xào, ốc luộc...Khách đã ngồi chật cứng cả phía trong, không còn trống một chiếc ghế nào nữa, tràn cả ra ngoài đường. Gã vẫn bước vào trong như một sự hiển nhiên. Có vài kẻ bắt đầu lia ánh mắt về phía gã với thái độ chẳng lấy gì thích thú.

“Chú em ngồi ngoài này này.” Bấy giờ gã mới nhận ra rằng, trong quán đã không còn chỗ trống. Gã mỉm cười, thần thờ bước đến ngồi một góc ngoài cùng bên đường. Ngay cạnh bàn gã là bàn của mấy đứa choai choai mười bốn, mười lăm tuổi. Chúng ăn ốc, uống rượu và cười nói ồm tỏi.

Gã gọi một tô bún ốc, cả ngày nay bụng đói còn cào cào nhưng gã vẫn ăn rất từ từ.

“Nhặt thếch”, gã trầm nghĩ.

“Chú ơi cho cháu thêm chai Vodka nữa”, một cô bé nho nhỏ, “cùng lắm là lớp chín” đứng dậy gọi vợ chồng chủ quán.

“Thôi chú ơi, không phải lấy nữa đâu. Nó mà nôn ra đây không ai dọn cho chú đâu ạ.” Cô bé ngồi bên cạnh bạn mình lên tiếng.

“Thôi mà mày. Mày để cho tao say đêm nay đi mà.”

Gã nhìn những đứa trẻ và nở một nụ cười khó hiểu. Hình như cô bé “nho nhỏ” cũng nhìn lại gã. Gã quay đi ngay lập tức. Rồi nước mắt chực trào. Để không ai nhìn thấy, gã cứ thế cúi đầu nuốt những sợi bún “nhặt thếch.”

Khuôn mặt tròn trịa, ngây thơ của cô bé gọi nhớ cho gã về mối tình đầu của mình. Lúc ấy, gã mới tròn hai mươi, còn người yêu gã cũng vừa tròn mười sáu. Tình yêu giữa họ vừa bắt đầu chớm nở.

“Có khi nào nó là con gái em không?” Gã tự hỏi. Rồi lại tự trấn tĩnh mình: “Chẳng phải. Đây là thành phố mà.”

Gã lại cười!

Cũng chỉ vì cuộc sống mưu sinh, vì tương lai mà anh phải xuất khẩu lao động sang Mã Lai. Tại sao em không giữ trọn lời thề của chúng ta? Tại sao? Em có biết rằng, khi quay trở về quê hương, không còn em nữa, anh đã đau khổ, hụt

hăng đến thế nào không? Chẳng phải anh bỏ đến thành phố này hơn mười năm nay, sống như ma như quỷ thế này cũng chỉ vì muốn quên em sao. Nhưng chẳng bao giờ anh quên được. Nỗi đau ấy quá lớn. Giá như ngay từ đầu em đừng gieo hi vọng vào anh, thì anh đã chẳng phải đắng đắng chung tình với em mấy năm trời ở xứ người xa lạ kia làm gì. Thì...

Gã quay lại nhìn cô bé kia với dáng vẻ dờ dẩn, mệt mỏi. Lúc này, con bé dường như đã say khướt, nhưng vẫn luôn miệng đòi chủ quán thêm chai nữa. Những đứa con trai cùng bàn vẫn tiếp tục rót rượu vào chén nó. Nó vừa uống vừa cười, nụ cười bất cần.

“Đêm nay tao phải say, phải say bọn mày à?” Cô bé vừa cười vừa nói.

Gã vẫn nhìn con bé không ngớt, hình ảnh em Minh Nguyệt hiện về chập chờn trước mắt gã, ánh mắt đầy tuyệt vọng của nàng. Kia. Ôi...Dường như có ai đó đang xô gã chạy tới cô bé kia. Không. Gã lao tới ôm chầm lấy nó thật chặt. Chẳng nói gì. Cả quán ốc bắt đầu loạn xạ, xôn xao. Vài đứa con trai chạy tới dứt gã điên ra khỏi người con bé, nhưng gã vẫn không chịu buông.

“Mẹ nó, thằng điên đấy.” Có đứa chửi.

“Đập chết mẹ nó đi.” Một đứa choai choai hăng máu chạy tới bàn, cầm một chai rượu còn nguyên nữa, đập vào đầu gã liên tục. Cô bé thét lên. Máu! Máu trào ra, chảy xuống trán, xuống cằm, xuống người gã. Gã gục bên đường...

Đoạn cuối của trang nhật ký cuối cùng.

Thế rồi tôi trở thành gã điên từ đấy.

Ừ, thì điên. Cũng tốt. Tôi bỏ làm, bỏ tất cả. Có lẽ vì xấu hổ, cũng có thể vì bất cần. Nói tóm lại bỗng dưng tôi có cảm giác chẳng thiết gì nữa. Tôi như một bóng ma, thường đi lang thang, nghĩ ngợi lung tung trên các đường phố. Đôi khi tôi còn nghĩ đến cái cảnh mình trở thành kẻ cướp của giết người khi đi qua một tiệm vàng vắng người hay thậm chí nghĩ đến cái cảnh trở thành một yêu râu xanh khi đi qua cô gái đẹp ngồi một mình đâu đó. Tôi dường như sắp thành kẻ bệnh hoạn đến nơi rồi.

Tôi sợ...

Tôi sợ...

Tôi đúng là một thằng điên.

Phòng trọ của gã nằm tại một con hẻm sâu trong thành phố. Đó là một căn phòng trống huơ trống hoác, bề bộn, chẳng có thứ gì đáng giá. Gã đã ở đây một mình hơn mười năm nay. Người ta tự hỏi, không biết bao nhiêu năm nay gã làm bao nhiêu công việc, nào bồi bàn cà phê, nào trông xe...chẳng lẽ lại không có một đồng dư nào. Nó đi đâu hết?

Những người sống gần phòng trọ của gã cũng chẳng ai biết gã. Họ nói rằng gã có một lối sống gần như biệt lập với những người xung quanh. Gã đi đâu, làm gì, quan hệ với ai chẳng ai biết.

Gã có bị điên thật hay không, cũng chẳng ai biết.

Hết

Truyện ngắn thứ 2

Người đàn bà bên lề đường thành phố

Trong thành phố N dạo ấy thường xuất hiện một người đàn bà lạ. Thị lúc nào cũng trông ngơ ngộ, thường ngồi một mình dưới những mái hiên bên vệ đường trung tâm thành phố.

“ Ắ là một con đàn bà điên loạn”. Mọi người trông thấy Thị đều nghĩ vậy. Trông Thị thì rõ: tóc bù xù bù xì, quần áo không lấy gì gọi là tươm tất, độc một bộ mặc từ ngày này sang ngày khác. Lúc nào cũng trong một tư thế ngồi co rúm, và ánh mắt thì cứ như đang nhìn chăm chú vào đâu đó, mà cũng giống như chẳng hề trông thấy ai đi qua trước mặt Thị vậy.

Người đi qua Thị, kẻ thì nhìn bằng con mắt thương tình; kẻ thì nhìn rồi nở một nụ cười khó hiểu.

Những ngày đầu Thị mới xuất hiện, người dân trong thành phố N vì trí tò mò vẫn thường hay để ý đến Thị. Nhưng lâu rồi cũng thành quen, chẳng mấy ai còn quan tâm đến sự hiện hữu của Thị nữa. Thị vẫn thường hay ngồi đó, dưới những mái hiên bên vệ đường, từ mùa hạ đến mùa đông.

Ở bên kia lề đường, phía Thị vẫn thường hay hướng ánh mắt chăm chú về đó là một vài cái quán nhậu: bê thui, cày tơ. Nơi đây đặc biệt hoạt động sôi nổi lúc về đêm, khi mọi người đã bắt đầu mộng mị trong giấc ngủ của mình và đường phố chỉ còn lại những bóng ma vất vưởng. Đây là một trong những địa điểm lý tưởng của những tay đàn ông thích rượu chè, ưa say sưa. Thứ vì chán đời, thứ đơn giản chỉ vì đam mê.

Người ta đồn rằng, ở một trong số những quán ấy trước đó gần một năm đã từng xảy ra một vụ việc thương tâm, làm cho những ai chứng kiến lúc đó một phen kinh hoàng.

Một người đàn ông trạc hơn ba mươi, sau khi cả đêm ngồi nhâm nhi một mình. Hình như anh ta có chuyện gì buồn. Nhìn vẻ lầm lũi của anh ta, những người xung quanh đoán vậy. Cho đến lúc nốc hết chai rượu trắng thì cũng là lúc anh ta không còn giữ được trạng thái thăng bằng nữa. Bỗng nhiên anh ta

đứng phắt dậy, khua chân múa tay và cười ha hả như một kẻ bất cần: “Đời ời là đời, chỉ chớp mắt là xong, xong cả. Vợ con cũng chả là cái gì! Theo ai thì mặc mẹ nó. Thế là hết. Hết. Hết cả!”. Vừa cười vừa nói như thế rồi anh ta bước ra đường. Có lẽ anh ta đi về.

Ngay lập tức mọi người có mặt lúc đó đều quay về phía anh ta, nhìn với ánh mắt ngơ ngác, tò mò. Có người bảo anh ta đang bị thất tình. Kẻ khác lại cho rằng, chắc anh ta đang bị vợ mình cấm sùng...

Đúng lúc họ bắt đầu quay lại với bàn nhậu của mình, thì bỗng nhiên một tiếng “kẹt” kêu lớn làm họ giật mình quay lại. Trước đầu chiếc xe taxi là anh ta. Phải, chính là anh ta. Máu be bét. Mặt méo xệch. Hoàn toàn nằm bất động. Anh ta đã chết. Đúng vậy. Sự thật là vậy. Nhưng lỗi tại ai: anh ta hay anh tài xế? Chẳng ai biết được sự thật cuối cùng. Nhưng theo như anh tài xế kể lại thì lỗi là tại anh ta. Anh ta đã cố tình lao đầu vào chiếc xe. Tại anh ta muốn tự tử. Nhưng dẫu sao đó cũng chỉ là ý kiến một chiều của anh tài xế, còn sự thật thế nào thì có lẽ phải chờ cho người đã chết sống lại và cho chúng ta biết.

Có những đêm trời mùa đông lạnh buốt, dưới màn đêm tĩnh lặng đầy bí ẩn của thành phố N, người đàn bà vẫn ngồi đó dưới mái tôn bên vệ đường thành phố chỉ với một manh áo hoa đã đượm màu gió bụi. Thị ngồi co rúm, run rẩy, từ lúc ánh đèn cao áp bắt đầu sáng cho đến lúc trên đường vắng hoe vắng hắt chỉ còn lại sự nhộn nhịp cô độc của một vài quán nhậu bên kia lề đường.

Thị vẫn thường hay nhìn những quán nhậu đó một cách chăm chú, điếm đến là những gã đàn ông to hòng và có vẻ thích say sưa. Đó là những con mồi mà

Thị sẽ giăng bẫy khi nó đã không còn tỉnh táo. Lúc ấy con mồi sẽ loạng choạng lao ra đường để về tổ hay dạt đi đâu đó thì kẻ săn mồi sẽ chuyển từ một ả đàn bà khù khờ, nhếch nhác thành một cô ả dong đưa, lỏi đời bằng mọi cách sẽ dụ được con mồi sa bẫy.

Thị sẽ chạy tót sang bên kia đường sau khi thấy con mồi rẽ khỏi đàn của nó và sẽ nhoen nhoét thế này: “ Anh, anh mệt rồi hả, để em đưa anh về. Anh cần gì em chịu. Nha!”

Thường là sau khi đã khoác được tay con mồi vào tay mình mà không thấy nó có động tĩnh gì thì điểm đến sau đó sẽ là một con hẻm vắng, một gốc cây nào đó, miễn làm sao Thị có thể thực hiện được kế hoạch của mình. Cũng có những lần Thị gặp may. Có những con mồi bẫy chưa giăng đã mắc rồi. Nó say đến độ nhìn ma thành người, nhìn quỷ cũng thành tiên thì làm sao đủ tỉnh táo để nhận ra cái đẹp, cái xấu. Lúc đó, Thị sẽ tha hồ móc mồi từ túi trước cho tới túi sau của con mồi và chuyển vào túi mình những thứ gì đáng giá. Sau đó sẽ bỏ mặc con mồi ngất ngưỡng với cơn say một mình giữa màn đêm.

Chắc chắn Thị đích thực là một con kẻ cắp lợi dụng lúc những gã đàn ông không còn tỉnh táo để ve vuốt rồi móc mồi những gì đáng giá của họ, rồi lủi mất vào màn đêm. Sau đó lại xuất hiện vào một ngày khác. Chẳng ai tin một con đàn bà điên lại có thể làm được việc này. Đúng vậy.

Không, Thị tự cho mình cái quyền đó. Thị phải lấy lại những gì mà Thị đã bị đánh cắp từ cuộc đời. Thị đã chán ngấy đàn ông và càng chán ngấy hơn những gã đàn ông thích say sưa. Thị quyết định lấy những việc làm đó như một sự trả thù để chơi lại chính những gã đàn ông đã cướp đi cuộc đời tươi đẹp của Thị.

Đầu tiên là gã chồng của Thị. Một kẻ vũ phu, cờ bạc, rượu chè suốt ngày. Mỗi một lần say là thể nào Thị cũng phải chịu trận mưa đá bầm tím thân người. Thị tủi thân nghĩ: “ Kiếp làm vợ thật chẳng khác nào kiếp trâu ngựa để cho đàn ông hành hạ. Một lũ độc ác”. Chịu hết nổi, Thị quyết định bỏ đi tha phương làm ăn mong thoát khỏi lão chồng, thoát khoát khỏi cảnh khổ cực đọa đày.

Thành phố N là điểm đến của Thị. Sau những ngày mệt mỏi lang thang tìm việc, cuối cùng Thị cũng có được việc làm tại một quán cà phê. Thị vào chân một cô tiếp tân chịu khó, biết nghe lời chủ.

Sau vài tháng Thị đã thành thạo nghề. Lúc này trông Thị cũng đã có da có thịt, nhìn cũng không đến nỗi tệ lắm. Bà chủ của Thị muốn Thị chuyển sang một việc làm khác nhẹ nhàng mà lại có được thu nhập cao hơn nhiều so với công việc hiện tại. Với tham vọng đổi đời, Thị đã gật đầu đồng ý không chút do dự. Khốn nỗi kho tài nguyên có sẵn nào khai thác mãi rồi cũng có ngày cạn kiệt. Bản thân người phụ nữ cũng vậy.

Từ khi nào trông Thị đã chẳng khác nào một con cá khô phơi nắng xác xơ, chỉ còn chút sự sống tàn tạ trên đôi mắt sâu hoắm, nhìn còn chẳng muốn thì lấy gì đủ sức để quyến rũ những gã đàn ông ham sắc. Với bà chủ, lúc này Thị đã hết giá trị sử dụng. Thị bị đuổi việc.

Thị mập mờ không hiểu vì sao mình bị đuổi việc nên đành gặp bà chủ gặng hỏi. Bà ta cười lạnh lùng: “ Đàn bà chỉ có thế, khi hết rồi thì bỏ đi. Tao nghĩ là mày biết chứ. Từ giờ kiếm chỗ khác, việc khác mà làm. Đi đi!”

Đã lâu lắm rồi Thị không còn đụng tay đụng chân làm bất cứ việc gì nặng nhọc. Việc làm duy nhất của Thị là gỡ các cúc áo, cúc quần của những gã đàn

ông, của mình và sau đó là những gì Thị phải làm cho “ vui lòng khách đến vừa lòng khách đi”. Chỉ có thế.

Giờ đây bị đuổi ra đường, Thị cũng chẳng còn ý nghĩ đi kiếm một công việc nghiêm túc nào đó để làm nữa. Trong đầu Thị hoàn toàn rỗng tuếch những ý nghĩ đẹp đẽ về cuộc đời: chán chường, bạc nhược là những gì Thị nghĩ về cuộc đời này. Để rồi từ đó trong thành phố N xuất hiện một người đàn bà điên, thường hay ngồi dưới những mái nhà bên vệ đường thành phố.

Một buổi sáng cuối mùa Đông, người dân thành phố N lại được chứng kiến một cảnh tượng thương tâm khác. Ở một ngõ vắng cách địa điểm mấy quán nhậu về đêm kia chừng gần cây số, có một người phụ nữ bị lật trần truồng, và bị đánh bầm dập toàn thân. Người phụ nữ hoàn toàn nằm bất động. Có lẽ là đã chết. Không. Một người nói. Người ả vẫn còn âm ấm, còn có hi vọng cứu sống.

Thế là người dân quanh đó gọi taxi đến và đưa người phụ nữ đi cấp cứu. Đến nơi bác sĩ bảo với họ rằng nếu muộn năm phút nữa thì đã đi đứt rồi. Thế này là vẫn còn may mắn.

Hai ngày sau thì người phụ nữ được ra viện. Mọi chi phí thuốc thang, tiền viện phí đều do những người dân trong thành phố N quên góp lại trả cho cô, vì mọi thông tin về người nhà của người phụ nữ họ đều mù tịt.

“Thế nhà cô ở đâu?”

“Có cần việc làm thì về ở giúp việc nhà cho tôi.”

Có những người trẻ tỏ ra quan tâm hỏi. Người phụ nữ im lặng, nỗi buồn sâu thẳm hiện rõ trên đôi mắt.

“Thôi, có chẳng may trót dại bỏ chồng, bỏ con đi thì giờ quay về vẫn còn kịp. Người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh kẻ chạy lại bao giờ”

Có những người già tinh ý khuyên chân thành. Cô im lặng. Mắt ứa lệ. Chồng. Ừ, cô có một người chồng đang ở quê. Có thể anh vẫn còn đợi cô và có thể tha thứ khi cô quay về. Nhưng, con, tại sao vậy. Tại sao ông trời không cho cô nổi lầy một đứa? Cô chẳng dám đòi hỏi con trai, chồng cô cũng vậy. Chỉ cần một đứa con thôi là có thể cứu vãn cả một gia đình nhỏ bé khỏi bờ vực của bất hạnh. Thế nhưng lầy nhau ba năm, ba lần cô mang thai thì cả ba lần đều bị sảy. Nguyên nhân do đâu thì cô cũng không tài nào hiểu nổi. Như lần mang thai thứ ba được ba tháng thì, một buổi sáng vừa thức dậy, đánh răng rửa mặt xong, trên đường quay vào nhà thì cô bỗng dưng thấy trước mắt tối sầm, sau đó là một cú ngã trời giáng. Tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lạ.

“Trạm xá xã mình chứ đâu”. Chồng cô bức bối. Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của anh, cô thậm đoán được những gì đang xảy ra với mình. Nhưng vẫn nằm im, nỗi đau quá lớn, quá nhiều khiến người phụ nữ dường như không thể khóc thêm được nữa. Tuyệt vọng. Tất cả đều tuyệt vọng. Chồng cô lại càng sa đà vào rượu chè, cờ bạc, lại càng ưa thích hành hạ vợ.

Không chịu được, cô bỏ đi. Không lâu sau thì người chồng vì nhớ, vì thương cũng bỏ nhà ra đi tìm vợ. Nghe nói vợ anh ở thành phố N.

Thế mà mới đó đã gần ba năm trôi qua kể từ ngày cô bỏ ra đi rồi. Bao nhiêu sóng gió, biến cố cuộc đời đã trôi qua. Không biết bây giờ anh thế nào, gia đình chồng thế nào rồi? Phải quay về thôi. Phải...

Hết

Truyện ngắn thứ 3

Những Kẻ Phạm Tội

Chuyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa, tại một khu rừng nọ có một con cọp sống một mình. Nó đã già lắm rồi. Tuổi già đang hành hạ nó từng ngày, từng ngày, nó chỉ còn đợi đến ngày thần chết đến rước đi nữa mà thôi. Chính vì nó già yếu, không còn khả năng săn mồi nữa nên những đứa con của nó cũng dần bỏ nó mà đi hết. Cuối cùng chỉ còn lại một mình nó cô độc trong ngôi nhà của mình. Nhà của nó là một cái hang nằm gần bên một lối đi nho nhỏ. Hằng ngày nó thường ngồi ở cửa hang hướng ánh mắt u hoài đi xa xăm đâu đó. Có lẽ nó đang mơ màng, tiếc nuối về một quá khứ tuổi trẻ hào hùng, với những bước chạy thần tốc rượt đuổi những con mồi, cũng có thể đang suy nghĩ về những ngày còn lại của cuộc đời mình. Trước mắt nó là những cây cối, cao có, thấp có, lớn có, bé có. Trên những tán cây, những con chim thi nhau nhảy nhót, hót vang trời, như thể để chóc tức con cọp già vậy. Thấy vậy, nó gầm lên những tiếng gầm đe dọa lũ chim, nhưng tiếc thay, tiếng gầm của nó không còn làm lũ chim khiếp sợ nữa. Hằng ngày, chúng vẫn đậu ở đó nhảy nhót, hót vang cả rừng. Cuối cùng nó đành chịu bất lực ngồi nhìn chúng.

Sống cách nhà con cạp già kia một quãng đường rừng là gia đình một đàn hươu nhưng gồm 5 thành viên: bố, mẹ và ba con, hai trai một gái. Hai người anh trai thì đã đến tuổi trưởng thành, đã đi theo những con hươu cái khác lập gia đình riêng. Chỉ còn lại đứa em gái đang độ tuổi mới lớn, sống với bố mẹ. Từ ngày biết được tin những đứa con trai của con cạp già đã bỏ hấn mà đi, bố mẹ hươu thở phào nhẹ nhõm: “Thôi từ nay bố mẹ để con ở nhà một mình được rồi, chỉ còn cái lão già khom kia thì không làm nên trò trống gì nữa đâu.” Họ nói thế, và rồi yên tâm để đứa con gái ở nhà một mình, cả hai vợ chồng lo đi kiếm ăn.

Thế là từ đó nó được ở nhà một mình, tự do bay nhảy, không còn bị ai quản thúc nữa. Đang tuổi mới lớn nên nó thường hay đồng đa đồng đánh, suốt ngày lo làm đẹp, nhất là cho bộ lông óng mượt của mình.

Một ngày buồn chán, chẳng có trò gì chơi, nó liền nghĩ đến con cạp già: “Mình sẽ đi vờn lão. Haha. Cho lão chết thêm.” Nó nghĩ thế rồi tung tăng đến nhà con cạp già.

“ Con cạp già đang ngồi đó, nhìn những con chim đang nhảy nhót trên những cành cây: Ước gì ta còn tuổi trẻ thì bay biết tay ta”. Nó nghĩ. Vừa rời mắt khỏi những con chim thì một con hươu cái tươi mơn mớn xuất hiện trước mặt nó, nhảy qua nhảy lại như có ý trêu ngươi. Con cạp già gầm lên một tiếng và nghĩ: “Trẻ con, về với cha với mẹ, đi lang thang coi chừng mất mạng.” Nhưng đứa trẻ con kia vẫn vờn nó. Hươu ta cười thầm: “Già rồi còn ra oai, sức lực đâu nữa cha nội. Haha.” Rồi, nó lại tiếp tục nhảy qua nhảy lại vài lần trước mắt con cạp già mới chịu về khi trời đã sắp trưa.

Những ngày tiếp theo con hươu cái lại tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột của mình với con cạp già. Cạp già ta vẫn chẳng thèm chấp.

Nhưng đến ngày thứ tư, thì khác. Lúc này nó vừa đói, vừa yếu, có lẽ không còn bao lâu nữa thì thần chết sẽ đến rước nó đi. Nó nghĩ: “À, mày cố tình trêu ông à. Đã thế ông cho mày toại nguyện. Lỗi là ở mày nhé, chính mày khiêu khích ông chứ chẳng phải ông ác độc gì nhé. Mày làm đẹp để mày khiêu khích ông đó à?” - Rồi nó liếm mép thèm thuồng: “Ăn thịt nó một lần rồi chết cũng hả.” Nghĩ rồi nó gầm lên một tiếng thất thanh, lũ chim bay tan tác, một tiếng gầm mà có lẽ chính nó cũng không hiểu vì sao nó có thể gầm được như vậy trong lúc sức cùng lực kiệt.

Tối hôm đó, bố mẹ hươu về thì không thấy con mình đâu nữa, liền tá hỏa đi tìm. Khi họ chạy đến nhà con cọp già thì chỉ thấy vài mảnh xương vụn vương vãi dưới đất. Còn con cọp già thì nằm chết ngay cạnh miệng hang của lão. Cả hai buồn bã nhìn nhau rồi kêu lên những tiếng kêu thảm thiết giữa núi rừng âm u. – Câu chuyện đến đây là hết. Bạn nghĩ gì về câu chuyện này?

Mười bốn tuổi tôi vẫn là một cậu bé, một cậu bé với đầy đủ ý nghĩa: cân nặng 43kg, chiều cao 1m54, không khát khao, không đam mê cháy bỏng một cái gì đó. Tôi sống một cuộc sống bình thường, vô tư như những thằng bạn khác cùng trang lứa. Cũng chưa hể. Năm lớp tám, mấy thằng bạn của tôi đã bắt đầu rục rịch dậy thì rồi: đã thên thẹn xuống chợ mua quần chip mặc và cũng không còn chơi với mấy đứa con gái vô tư như trước nữa. Còn tôi vẫn là con gà tò chính cống.

“ Rồi sau đó thì sao?”

Những đổi thay trong tôi bắt đầu từ kỳ nghỉ hè cuối năm lớp tám. Tôi không biết phải giải thích sao. Mặt tôi thường đỏ bừng khi đứng trước con gái.

“Này, sao che che vậy? Có chuyện gì thế?” – Buổi đó tôi mặc quần cộc và vô tư đi lên nhà bà ngoại, sau đó thì...không hiểu sao. Ông chú nhìn thấy vừa nói vừa cười hàm ý gì đó. Rất ma mãnh. Tôi ngượng chín mặt.

“Rồi sao nữa”

Tôi chạy về nhà và cũng bắt đầu lén mua quần chip mặc. Giờ nghĩ lại thấy ngày đó thật là buồn cười, ngô ngộ. Mỗi lần đi mua là cứ có tâm trạng như đi ăn trộm gì vậy: lén lén lút lút, cứ dè quây hàng nào thật khuất mà mua, chủ quầy hàng phải là đàn ông nữa.

Thế rồi những khát khao cũng trong mùa hè ấy trỗi dậy mãnh liệt trong tôi. Tôi không biết chính xác là từ ngày nào, giờ nào. Một thứ khao khát vừa khoan khoái vừa khổ sở vô cùng. Nó theo tôi vào cả trong những giấc mơ, cả khi không mơ, nó theo tôi hàng ngày, hằng giờ, không thể nào xua đuổi được

Cô ấy hơn tôi khoảng sáu bảy tuổi gì đó, tôi không biết, chính là niềm khao khát đầu tiên mà tôi khát khao chiếm đoạt được. Cô ấy ở cách nhà tôi một quãng đường chừng hơn trăm mét, xinh đẹp, to cao, khỏe khoắn và thường hay mặc quần ngắn, bó sát để lộ cặp đùi trắng phau phau đi qua ngõ nhà tôi, đến nhà bạn ở gần đó, để làm gì tôi không rõ nữa. Thỉnh thoảng không biết vô tình hay cố ý đã lia ánh mắt vào tôi, tôi cũng nhìn lại cô ấy. Rồi, chẳng biết từ khi nào, hình ảnh cô ấy bắt đầu xuất hiện trong đầu tôi, theo vào cả trong những giấc mơ, cả khi không mơ. Tôi thấy thèm khát, sự thật là thế. Những mưu kế bắt đầu xuất hiện trong đầu tôi, miễn sao chiếm đoạt được cô ấy.

Chao ôi, mỗi lần nhìn thấy cái mông căng đét của cô ấy, cái cặp đùi, cái “vùng trời” vừa lồ lộ ra ngoài vừa bí ẩn khiêu khích trí tưởng tượng của tôi kinh khủng, tôi cứ dán mắt không rời, chỉ nghĩ đến việc được đụng vào người cô ấy một lần cũng đủ khiến trong người tôi rạo rực lên như có lửa cháy.

Bố mẹ tôi là những người nông dân chăm chỉ, hết mực chăm chỉ, họ làm lụng suốt ngày, đầu tắt mặt tối không có khi nào ngưng nghỉ, năm này qua năm khác, họ như những thân cò lặn lội trong những câu ca dao mà tôi đã được học. Không chỉ có bố mẹ tôi mà có lẽ người ở quê tôi đa phần là như vậy. Hết mùa vụ chính đến mùa nông nhàn họ lại xách nhau đi đâu đó để kiếm thêm thu nhập. Bố mẹ tôi cũng theo cái phong trào đó. Mùa hè đó họ vào Gia Lai làm cỏ cà phê thuê, cả hai người, để lại nhà cho tôi và hai đứa em gái trông nom.

Thế là tôi được dịp tung hoành ngang dọc: chủ vắng nhà gà mọc đuôi tôm mà.

“ À ra thế”

Những đêm nằm trên giường một mình tôi thường suy nghĩ: phải làm sao? – Tôi thèm khát kinh khủng, rạo rực kinh khủng, và tôi không hề có ý nghĩ chế ngự nổi thèm khát ấy, chỉ mong làm sao thỏa mãn mà thôi.

Đúng. Khi cô ta đến nhà bạn một mình trong đêm, tôi sẽ dùng một sợi dây chắc chắn và giật cho cô ta ngã, sau đó thì tôi sẽ lấy một nắm giẻ và nhét vào miệng, rồi trói tay trói chân, rồi kéo cô vào đâu đó thật khuất. Ôi khi đó thì thật là...Chỉ nghĩ đến đó thôi cũng khiến tôi run lên vì sung sướng. Nhưng lại cũng thấy sợ. Chẳng may có người bỗng dưng xuất hiện trên đường và cô ấy to con thế, tôi lại hơi nhỏ, liệu có vật nổi..? Niềm hân hoan ngay lập tức bị chùng xuống.

Phương án thứ hai. Đúng. Ban đêm tôi sẽ rình mò đến nhà vệ sinh của cô ấy, đợi đến khi nào thấy cô ấy đi vệ sinh thì tôi sẽ thực hiện. Tôi sẽ lao vào với những mảnh giẻ, bịt mắt, nhét vào miệng khỏi cô ta kêu lên. Sau đó thì trói tay trói chân. Sau đó nữa thì kéo cô ta đi đâu đó thật khuất. Đúng. Phương án này có vẻ khả thi hơn. Tôi sẽ thực hiện phương án này.

“ Thế rồi sao?”

Đêm đó tôi ra đi với một mảnh vải dài đủ để quấn quanh một cái đầu người lớn, mấy miếng giẻ cắt từ quần áo rách, và sợi dây dùng để chần dất trâu, to bằng ngón tay. Trời tối mịt mùng. Lúc ấy khoảng hơn chín giờ. Tôi đến nhà cô, chui qua một lỗ hổng hàng rào bằng tre, nấp bên cạnh một bụi tre khác gần nhà vệ sinh, đợi...Nhưng con muỗi bắt đầu vo ve quanh người tôi, mùi hôi bốc lên từ nhà vệ sinh, chẳng làm tôi nản chí. Một tiếng đồng hồ trôi qua, chẳng thấy con mồi xuất hiện, rồi hai tiếng, vẫn không thấy: có lẽ cô ấy không đi vệ sinh đêm. Cuối cùng tôi thất vọng ra về.

Nhưng rồi những đêm khác cũng lại vậy, không khi nào tôi bắt gặp được con mồi xuất hiện. Tôi nhớ không nhầm thì khoảng ba đêm liền tôi đã dâng hiến những giọt máu của mình cho những con muỗi và hít không biết bao nhiêu lượng mùi hôi từ nhà vệ sinh. Cuối cùng niềm khát khao trong tôi cũng bắt đầu giảm dần, không còn hi vọng vào vụ này nữa.

“ Cái đó có lẽ là sự may mắn đấy.” (tôi cười).

Tôi nghe mấy thằng bạn bằng tuổi sống ngay bên cạnh nhà người ấy kể rằng bọn chúng đã thấy những gì cần thấy của người ấy hết rồi. Chúng kể bằng một giọng điệu hết sức tự hào, mãn nguyện. Chả là nhà tắm của cô ấy nằm sát một lối đi nhỏ, lối đi này ít người qua lại, trên nóc lại chỉ đặt một tấm bia rô có những lỗ thủng mà khi đi chần trâu ngang đó chúng đã vô tình thấy. Thế là chúng bàn nhau sẽ rình xem bằng được cô ta tắm. Không biết bằng

cách nào nhưng bọn chúng nói đã thấy cô ấy tắm. Một lần xuýt bị tóm khi chúng đang chăm chú xem thì không biết đứa nào đó gây tiếng động. Cô ta ngay lập tức hét toáng lên rồi tắt bóng điện. Bố, anh trai cô ấy chạy ra. Còn bọn chúng thì thi nhau chạy tán loạn. Tí nữa thì toi đời.

Giờ đây, đã năm năm qua đi, trong bốn bức tường tối mịt, ban đêm thỉnh thoảng tôi vẫn nằm mơ thấy ác mộng, những cơn ác mộng hãi hùng. Đã nhiều lần tôi muốn quên đi mà không thể nào quên nổi.

Đó là vào một buổi chiều, khoảng ba giờ, hai đứa em gái đứa thì tôi sai đi chăn trâu, đứa thì chạy đi chơi đâu đó, chỉ mình tôi ở nhà. Ngoài đường bỗng có tiếng người rao mua sắt vụn, một giọng phụ nữ. Lúc đó tôi đang ngồi xem phim, một bộ phim hài rất hay, thật đấy, không phải phim sex đâu, vì khi đó tôi hoàn toàn chưa biết tới cái thể loại phim ấy, cả miền quê nghèo của tôi có lẽ cũng chẳng mấy ai biết đến; và, bỗng nhớ là mình có một cuộn dây đồng đang cất dưới nhà bếp. Tôi liền chạy ra ngõ, gọi người mua phế liệu, chị tầm khoảng ngoài ba mươi.

“ Cô đứng đây đợi cháu”- Tôi nói rồi chạy đi xuống nhà bếp tìm cuộn dây đồng, còn người phụ nữ thì đứng đợi ở sân nhà. Một lát sau tôi quay ra, chị đang ngồi đợi ở đấy.

“ Một lạng rưỡi” – Người phụ nữ cân cuộn dây xong và nói vậy. Tôi không tin lắm. Rõ ràng là tôi cảm thấy nặng nề.

“ Cô để cháu cân lại xem sao. Chắc là cô định ăn bớt chứ gì?” – Tôi vừa nói vừa cướp lấy cái đĩa cân nhưng người phụ nữ không cho, chị ta giằng trở lại. Tôi cũng tức tưởi giằng trở lại. Rồi, không hiểu sao, cái dây xích bị đứt, cả trục cân lao thẳng vào đầu người đàn bà. Chị ta bị choáng, sau đó thì ngất

xỉu...Tôi bối rối không biết xử trí thế nào. Rồi tôi liền ghé tai vào miệng chị xem còn thở không, không rõ lắm. Tôi lại áp vào ngực chị xem tim còn đập không. Cũng không nghe rõ lắm. Nhưng hồi ôi, tim người phụ nữ không đập nhưng tim tôi thì lại đập loạn xạ khi tay tôi đụng phải bầu vú chị ấy. Một cảm giác khoan khoái, thích thú là lạ mà chưa bao giờ tôi cảm nhận thấy. Bỗng dưng ý nghĩ về người ấy xuất hiện. “Có lẽ “của” người ấy cũng như thế này thôi. Cũng là phụ nữ mà”. Tôi nghĩ vậy. Thế rồi đầu óc tôi quay cuồng, mụ mị. Không còn thấy gì ngoài người đàn bà đang nằm ngất xỉu đó nữa. Một ý nghĩ táo tợn xuất hiện.

Đúng. Tôi đã kéo chị ra sau đặng sau nhà, lột hết đồ chị ta ra và đứng chiêm ngưỡng cái vùng trời lồ lộ, đầy bí ẩn ấy. Sau đó thì tôi cũng lột nốt quần áo của tôi và trèo lên người phụ nữ, làm cái chuyện mà chưa bao giờ làm...Chắc là của người ấy cũng như thế này thôi. Tôi lại thầm nghĩ như thế khi đã được thỏa mãn cơn thèm khát.

“ Sau đó thì sao nữa?”

Một lúc sau tôi vẫn không thấy người phụ nữ tỉnh dậy. Chắc chết rồi. Tôi sợ hãi nghĩ. Một ý nghĩ lóe lên. Đúng. Tôi đã kéo người phụ nữ sang hàng rào nhà hàng xóm để tránh tội. Tôi liền lấy một sợi dây dù to bằng ngón tay làm thành một cái thòng lọng và luồn vào cổ chị. Xong tôi nhảy sang hàng rào nhà hàng xóm và cứ thế kéo người phụ nữ đi như kéo một con lợn. (hắn cúi mặt)

“ Đó chính là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của người phụ nữ!” (Tôi hỏi)

Vẫn cúi mặt: Tôi không biết. Thật đấy. Tôi hoàn toàn không hiểu vì sao lúc đó tôi lại làm vậy. Dù bây giờ có cho thời gian quay ngược trở lại cái thời

điểm đáng quên ấy tôi vẫn không biết mình có thể làm khác được không. Lạy chúa! Những gì cần nói tôi đã nói hết. Chỉ xin đừng chụp hình tôi, tôi không muốn cái mặt tôi bị phơi đầy trên mặt báo.

Cảm ơn! – Hấn nói.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn chụp được một tấm hình của hấn. Tôi nói với hấn: Em cứ để cho anh chụp một tấm, chỉ là làm kỷ niệm thôi, không sao đâu. Thế là hấn ngoan ngoãn nghe lời, không một chút nghi ngờ. Có lẽ khi hấn gây ra tội ác với người phụ nữ kia hấn cũng chẳng nghĩ tới kết cục ngày hôm nay mà hấn đang phải gánh chịu: 12 năm tù. Đó kỳ thực là một khoảng thời gian dài vô tận với một đời người. 12 năm, người ta đã làm được bao nhiêu thứ cho đời. 12 năm của hấn bây giờ là ngồi sau bốn bức tường, đếm từng ngày dài trôi qua. Nhưng dù sao lúc ấy hấn cũng chỉ mới 15 tuổi, nghĩa là khi ra tù hấn chỉ mới 27 tuổi, cuộc đời còn dài chán, còn hi vọng chán.

Trên đường rời khỏi trại giam, trong đầu tôi nghĩ miên man: với một tên tội phạm như hấn thì tốt nhất là phải đưa hấn bêu rếu trước công chúng, để cho họ nhìn thấy cái mặt đích thực của hấn mà xỉ vả, căm giận thì mới mong hấn thay đổi, hoàn lương. Haha, phạm tội mà không biết vì sao lại phạm tội. Đúng là...

Số ra kỳ đó bài báo của tôi được in, nguyên như những gì tôi vừa thuật lại, cả trên báo in lẫn báo mạng. Sự thật là tôi có thể sử dụng hình minh họa cho bài báo mà có lẽ sẽ chẳng ai phản nản vì dù sao hấn cũng đã ngồi tù năm năm rồi, vả lại bài báo cũng chỉ mang tính chất trò chuyện, chia sẻ mà thôi, mọi sự điều tra đã hoàn toàn kết thúc trước đó, nhưng vì những suy nghĩ ấy tôi đã sử dụng hình thật của hấn để đăng lên cùng câu chuyện của hấn.

Một vài ngày sau, tôi truy cập vào trang báo mạng đã đăng lại bài báo ấy. Trời ơi, tôi không ngờ nó lại được nhiều người quan tâm, comment đến thế. Có những ý kiến làm tôi sửng sốt. Tôi xin dẫn ra đây vài ý kiến tiêu biểu.

12 năm thôi sao? Sao không xử bắn đi chứ. Tội ác tày trời thế mà? - Ai đó có địa chỉ “phuongnam@yahoo.com” bức xúc.

Còn “doilagi@yahoo.com” phản bác: bạn “phuongnam” nói thế có hơi quá quắt quá không. Rõ ràng ở đây còn có những ẩn khuất cần phải giải mã. Tội ác của con người nhiều khi không xuất phát từ bản tính của họ. Có thể là do hoàn cảnh sống, do điều kiện, đôi khi là do chính người bị hại tạo cơ hội cho người gây tội cơ hội phạm tội. Trong trường hợp này cả hai đều đáng thương. Theo suy đoán của tôi thì động cơ phạm tội của tên này là do hình ảnh cô gái hàng xóm ám ảnh, tác động, do cái cặp đùi trắng phau phau, do... Thử hỏi nếu cô gái kia không ăn mặc hở hang như thế thì có ám ảnh cậu ta thế không, để rồi dẫn đến phạm tội? Nói thật, nếu là tôi chắc tôi cũng khó mà cưỡng nổi trong hoàn cảnh ấy. Tôi xin kể với bạn một câu chuyện.

p/s: Chính là câu chuyện về con cạp già đáng thương ăn thịt con hươu trẻ con rồi chết.

.

Còn ai đó có địa chỉ “tinhyeucuatoi@gmail.com” chỉ trích: tên nhà báo này thật quá đáng. Người ta đã xin đừng chụp hình rồi còn chụp đưa lên. Lương tâm nhà báo bị chó ăn mất rồi à? Tưởng mình tốt đẹp lắm đấy!

Tôi dặt nẩy mình: trời ơi, cái comment xác xược thế này mà ban biên tập vẫn đăng lên hay sao? Họ nghĩ gì mà cho đăng lên cơ chứ. Lương tâm của tôi, lương tâm của tôi thì sao? Tôi đưa sự thật lên cho công chúng biết thì có gì là

sai? Chẳng lẽ sự thật lại phải núp bóng cái gọi là nhân đạo để rồi mãi bị chôn vùi, để rồi nó lại trôi lên một lúc nào đó hay sao? Tôi dừng lại giây lát, trấn an: tại sao mình lại phải bức xúc vì một kẻ vô danh tiểu tốt nào đó. Tại sao?

Tôi tiếp tục đọc những dòng comment khác. Một kẻ có địa chỉ “ngongiophieudu@yahoo.com” đe dọa: Tao mà gặp thằng này ngoài đường thì kiểu gì thì nhẹ hấn cũng ăn vài quả đấm, nặng thì tặng cho hấn nhát cho hết đời thằng dê cù.

Đó là câu chuyện cách đây bảy năm về trước, khi tôi còn là một tay phóng viên vừa chập chững bước vào nghề, với những bỡ ngỡ, hăm hở và phần nào đó hiếu thắng nữa. Giờ đây tôi đã chín chắn hơn nhiều trong tuổi đời cũng như trong nghề nghiệp. Nhìn lại câu chuyện ấy thực lòng tôi vẫn không thể nào cắt nghĩa được tội ác của cậu thiếu niên kia. Đồng thời cái hành động đưa ảnh thật cậu ta lên báo tôi cũng không biết là đúng hay sai.

Ngày kia là ngày hấn ra tù. Tôi mông lung suy nghĩ: phải trở lại trại giam xem sau 12 năm tù bây giờ hấn thế nào? Biết đâu lại kiếm thêm được bài nữa? Và biết đâu mình sẽ khuyên răn hấn vài điều để khi ra tù hấn sống tốt hơn, không mắc phải sai lầm nữa. Thế là tôi quyết định sẽ đi.

Sáng ấy, tôi cho máy ảnh, máy ghi âm, bút, sách, đầy đủ dụng cụ tác nghiệp vào túi mang và leo lên con Wawe màu xanh, phóng ra con phố quen thuộc. Tháng 5, những hạt nắng đầu hè vàng óng, bay lượn, nhảy nhót trên những con đường đã thiếu ánh nắng suốt một thời gian dài. Mọi vật như tươi tỉnh hấn. Tôi thầm nghĩ: thật là một ngày lí tưởng để giải phóng một con người. Hấn thật có phúc, có lẽ ông trời biết được hôm nay hấn ra tù nên cố tình thả những giọt nắng tươi mới này xuống cõi trời này chăng.

Khi tôi vừa đến nơi thì thấy hấn đã lách thếch ra đến cổng rồi. Tôi thầm nghĩ: không lẽ người nhà bỏ rơi hấn rồi sao, sao không ai thềm đón? Tôi tiến đến, dừng xe lại cạnh hấn. Hấn nhìn tôi nghi hoặc. Tôi nghĩ: có lẽ hấn quên mình rồi. Tôi nhìn vào mắt hấn: có cái gì đó u buồn, sầu thảm mà bảy năm trước đây tôi không thấy. Trước đây ánh mắt hấn còn ngây thơ chán. Tôi vừa cười vừa hỏi: “Chào anh bạn, nhớ tôi nữa không?” Hấn không nói gì. Tôi cười: “Anh Tình đây, người đã nghe anh kể chuyện bảy năm về trước ấy?” Cậu ta nhìn tôi sửng sốt: “À, tay nhà báo, có phải...” Tôi đáp: “Đúng, đúng rồi đấy.” Hấn trừng mắt: “Mày là đồ đều, thằng dối trá.” Tôi không hiểu, hỏi lại: “Sao cậu lại nói vậy, tôi đã làm gì sai chẳng?” Hấn trừng mắt: “Mày cầm môm đi, thằng chó, chính vì mày mà hôm nay tao ra tù, trở về với cuộc đời mà chẳng khác nào như sắp bước vào một nhà tù khác ác nghiệt hơn.” Tôi vẫn chưa hiểu, hỏi lại: “Tại sao?” Hấn kể: “Tao nghe bà già một lần vào thăm nói rằng, bây giờ tao đã nổi tiếng rồi, được lên báo, ở đâu cũng biết: từ trong làng, trong xã, trong huyện ai cũng biết, ai cũng trầm trồ, kể lể. Chẳng biết vì sao, mẹ tao, cha tao đi đâu cũng có người nhòm ngó, dị nghị, sống không yên vì họ. Có đứa còn tìm đến tận nhà ném đá, bẻ cả ngói. Tao thì nghĩ chính là vì mày, vì bài báo của mày. Chẳng phải lúc đó tao đã xin mày đừng chụp hình rồi sao. Mày đã hứa gì. Chẳng phải mày đã nói chỉ chụp làm kỷ niệm nên tao mới đồng ý đó hay sao. Thế mà không ngờ. Kể từ đó, đêm ngủ tao thường nằm mơ thấy khi ra tù bị mọi người ném đá, máu chảy lênh láng, rồi chết. Thằng giẻ rách.”

Hấn ngừng: Bốp, bốp. Tôi tóc đôm đóm. Tí nữa thì ngã nhào xuống đất. Tôi bị một cú bất ngờ, nhưng cũng kịp trấn tĩnh, điên tiết, tôi hét lên: “Thằng này, thằng tội phạm máu lạnh này, mày nói gì, hả, mày thích vào lại tù hả? Tao chẳng làm gì sai trái cả. Tao làm tất cả vì sự thật mà thôi, thẳng diên, sự thật cần phải được đưa ra ánh sáng để cho mọi người soi xét, phán xử, mày rõ chứ?”

Hắn cũng hét lên: “Được, giờ đối với tao ở đâu cũng là tù. Mày ngon thì cho tao vào lại trong này xem sao? Thằng đều, vì cái sự thật khi gió của mày mà giờ đây làm hại đời tao đấy. Mày sướng chưa, sướng chưa hả?”

Bỗng dưng hắn im lặng, nhìn tôi trừng trừng, rồi chẳng hiểu sao, hai khóe mắt hắn đỏ hoe, những giọt nước mắt chực trào. Tôi đứng im lặng.

Bỗng có tiếng ai đó đằng sau vọng tới: “Này, làm gì đây hả, định làm loạn hả?” Tôi quay người lại nhìn. Đó là ông gác cổng. Ông ta bước nhanh tới chỗ chúng tôi. Tôi bối rối giây lát, rồi trả lời: “Không sao đâu bác, không có chuyện gì đâu. Cháu đến đón em nó nhưng vì một chút hiểu nhầm nên cãi nhau thôi. Mong bác thông cảm.” Ông ta đưa mắt gườm gườm hai chúng tôi một lúc rồi quay đi vào. Tôi quay người lại. Anh ta đang đưa ống tay áo lau mấy giọt nước mắt, xong, nói: “Thưa anh nhà báo đáng kính, thời gian ở trong đây đã giúp tôi nghiền ngẫm rất nhiều về cuộc đời tôi, về tội ác mà tôi đã gây ra và tôi đã hiểu ra một điều rằng, chính tôi cũng chỉ là nạn nhân của những trò lố mà con người đã bày ra thôi. Mặc dù vậy tôi biết, tôi không có quyền đổ lỗi cho những con người ấy, lỗi là ở tôi, tôi không kìm chế được ham muốn giây lát, không thắng được chính mình nên tôi phải gánh chịu thôi. Nhưng tôi cam đoan với anh rằng, chừng nào con người không dừng ngay cái trò trơ trẽn khiêu khích nhau ấy, thì chừng đó vẫn còn đầy những đứa phạm tội như tôi khi họ vẫn chưa học được cách kìm chế mình. Anh cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Chào anh!”

Nói xong anh ta quay mặt, bước đi ra con đường lớn phía trước. Tôi đứng lại một mình bần thần nhìn theo bóng anh ta khuất dần, lạc dần vào dòng người ngược xuôi trên đường.

Hết

Truyện ngắn thứ 4

Chat Room

(Đã đăng báo Quân đội nhân dân Thứ Sáu, 16/03/2012)

Cô có nickname “girltimban”. Hồi đầu khi bước vào thế giới ảo, một gã có nickname “anhcanemdemnay...” hỏi cô: “Đi nhà nghỉ không em?”. Cô liền gõ: “Không tiếp”. Hắn không nói gì. Một lúc sau, hắn mời cô xem hình. Cô vô tư click. Trước mắt cô là hình ảnh một gã đàn ông lỏa lồ. Cô sợ hãi.

Nhiều lần cô hứa với mình rằng sẽ không bao giờ vào đó nữa. Nhưng cô đã không thể thắng nổi giây phút cô đơn. Cô ngồi u sầu. Nhớ và nhớ... Cô và anh quen nhau trong một lần cả hai cùng dự sinh nhật, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của buổi tiệc ánh mắt hai người đã vô tình chạm nhau. Lửa tình bùng cháy. Họ ngập ngừng, bối rối. Họ xoắn lấy ánh mắt nhau không muốn xa rời.

- Em tên gì? Anh tiến đến bên cô với ánh mắt trù mến.

- Em tên Hương. Còn anh? Cô nhìn qua vai anh, khẽ đáp dí dỏm.

Anh dí dỏm đáp: “Anh tên Hoa thêm dấu huyền. Tên hai chúng ta ghép lại có thể thành một cặp đấy”.

- Hương Hoa.

- Đúng. Nhưng tên anh đáng tiếc lại là Hòa.

- Hương Hòa. Không ổn, không có nghĩa gì cả. Hay từ nay anh bỏ dấu để tên thành Hoa. Để em là Hương của bông hoa của anh. Hai người cùng nhau cười.

Khi tình yêu của họ đã kéo dài được gần một năm, cô cảm thấy những đổi thay khác thường trong cơ thể mình: Nó mệt mỏi. Nó ngủ nhiều hơn trước. Thỉnh thoảng nó buồn nôn. Có thai. Đó là kết cục của tình yêu chân thành mà cô đã dành cho anh. Dù kết cục mai sau: Ai thiệt, ai hơn? Ai buồn, ai vui ra sao! Chẳng ai biết.

Hắn đã tuyệt tình. Cô không thể ngờ con người hắn lại xấu xa, tàn nhẫn đến vậy. Hắn ném cho cô mấy đồng tiền bỏ mặc cô gái với nỗi đau đớn đầy vò.

Một tiếng “buzz” cắt ngang dòng suy tư, cô nhìn lên màn hình máy tính. Một nickname ẩn tượng “changtraidacam” đề nghị được làm quen với cô.

- Anh tên gì?

- Anh tên Thắng. Em đang buồn phải không?

- Phải. Thì sao?

- Nếu em đồng ý, anh sẵn sàng làm cái “thùng rác” để em vứt bỏ những thứ mà em không muốn lưu giữ trong lòng mình!

Cô mỉm cười. Đưa tay lên bàn phím gõ:

- “Được thôi! Chỉ sợ anh không chịu, lại bỏ đi!”

- Gì mà không chịu được! Em đang thất tình phải không? Sao anh biết?

- Thần giao cách cảm mà em!

Cô mỉm cười. Trong cái thế giới ảo chẳng có lời nói nào đáng tin.

- Thần giao cách cảm. Thế nào là thần giao cách cảm? Luyện thuyên!

- Anh cũng không biết! Nhưng khi vừa nhìn thấy nickname của em là anh biết ngay em đang có chuyện buồn. Em tin không là tùy em.

Ngày trôi, đêm đến, hai người lại hẹn nhau lúc 0 giờ trên mạng. Đối với cô lúc này nó không còn là một thế giới ảo nữa mà nó đã là ngôi nhà thứ hai để cô tìm về trú ẩn lúc cô đơn. Cô đã nhận lời gặp Thắng. Cô tin Thắng chính là một nửa mà cô đang đi tìm.

- Liệu một ngày nào đó chúng ta có gặp nhau được không em? Anh không muốn tình yêu chúng mình chỉ là ảo!

- Em cũng chưa biết được. Cứ từ từ đã anh!

- Chẳng thà xa xôi gì thì không phải nói. Hay em không muốn gặp anh?

Cô im lặng, một lúc sau mới gõ phím trả lời: “Để em xem đã”.

Cô biết. Dù sao cô vẫn là người con gái có lòng tự trọng. Cô phải từ chối dù lòng không muốn.

Thắng như hiểu được điều mà cô đang nghĩ. Thắng reply: “Ngày mai chúng ta gặp nhau em nhé?”. Thắng chờ đợi. Và cô gái: OK.

Cô gái bước ra khỏi xe, đưa mắt nhìn quanh. Ở một góc khuất yên tĩnh trong quán café, một cánh tay giơ lên làm hiệu. Trước mắt cô gái là một chàng trai ăn mặc lịch lãm, trông anh ta hấp dẫn hơn nhiều trong những tấm hình mà anh đã gửi cho cô. Hai người không những chỉ nói chuyện hợp với nhau trên

mạng mà cả ở ngoài đời cũng vậy. Anh biết lắng nghe, biết chia sẻ hơn những người con trai mà cô đã quen trước đó trên mạng. Cô càng tin Thắng hơn.

- Em gặp anh được không? Anh đang buồn quá! – Hai ngày sau Thắng nhắn tin.

- Nhưng bây giờ em đang học. Không ra ngoài được đâu!

Cô gái chưa dứt lời thì Thắng đã than thở: “Chắc anh chết mất. Em đến với anh một lúc không được sao?”

Cô ú ớ ngập ngừng rồi tắt máy. Lòng rối bời. Bỏ học giữa buổi thế này đi ư? Nhưng lỡ anh ta...

Buổi học hôm ấy không ai biết vì sao cô sinh viên lại bỏ về giữa chừng.

Cô bắt tắc-xi đi theo địa chỉ mà người con trai đã nói. Sau tiếng gõ cửa của cô gái, Thắng mở cửa. Hai con mắt đượm buồn của Thắng nhìn cô như có ý cầu xin điều gì đó. Rồi không nói một lời, Thắng buồn bã bước những bước đi rã rời đến chiếc bàn cạnh giường. Thắng ngồi xuống như một người vô hồn. Cô gái bần thần nhìn theo.

- Sao em đứng như trời trồng vậy? – Thắng đưa ánh mắt u buồn nhìn cô gái.

- Anh có chuyện gì vậy? Cô nhìn Thắng với ánh mắt hoài nghi và bước đến ngồi chiếc ghế đối diện với hắn.

Những giọt nước mắt chực trào trên hai khóe mắt Thắng: “Chắc anh không sống nổi mất thôi. Sao cuộc đời anh lại khốn khổ như thế này chứ?”. Thắng rên rỉ, tuyệt vọng như một con mèo đi tìm bạn tình giữa đêm khuya nhưng không tìm được con mèo cái nào. Con mèo đực đành cất lên tiếng kêu thảm thiết, tuyệt vọng.

Rốt cuộc là có chuyện gì với anh vậy? Anh không nói em về đây. Anh không biết là em phải bỏ học giữa chừng để chạy đến đây à? Cô gái đứng dậy định quay bước ra về.

Anh xin em! Đừng đi. Anh xin em đấy! – Hắn chạy đến ôm chầm lấy cô gái từ đằng sau. Rất chặt!: “Bố mẹ anh bắt anh phải lấy vợ. Một người mà anh không hề yêu! Sao anh có thể cưới một người mà anh không hề yêu được chứ!”. Những giọt nước mắt của hắn thi nhau chảy ra khỏi khóe mắt u buồn của hắn làm ướt bờ vai của cô gái. Hắn vẫn ôm chặt lấy cô nức nở: “Anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em biết không vậy?”

Cô gái vẫn im lặng. Cô không biết phải làm sao để mở lời với người con trai đang ôm lấy thân mình, trong lòng cô lúc này như một mớ bòng bong. Yêu từ

ánh mắt đầu tiên ư? Đó chỉ là một sự thừa nhận giả dối. Bất chợt bàn tay của hắn nắm lấy bàn tay cô gái, Thắng hỏi: “Em không tin anh sao?”

Trái tim cô bắt đầu đập loạn xạ, cảm giác này cũng đã rất lâu rồi từ khi cuộc tình ấy tan vỡ cô mới cảm nhận được trở lại. Những suy nghĩ xáo trộn bắt đầu vùng dậy trong tâm trí cô.

“Tin anh thì được gì? Chẳng phải là tình yêu sao, thứ mà mình đang túng thiếu sao? Còn không tin thì mất gì? Chẳng mất gì cả! Có gì để mà mất nữa chứ!”

Hắn có vẻ cảm nhận được sự nóng lên từ cơ thể cô, hắn liền quay người cô gái lại phía mình và vội vàng đặt lên môi cô gái một nụ hôn. Một nụ hôn đưa cô gái rời khỏi hắn thế giới buồn bã mà cô đang sống. Vòng tay cô bắt đầu ôm chặt lấy cơ thể của hắn. Cộng hưởng lại một cách mãnh liệt.

Mặt trời chiếu qua cửa kính xuyên vào căn phòng. Cô gái mở mắt nhìn quanh. Một ngày mới nữa lại đến: Ánh mặt trời tươi đẹp quá, bầu khí quyển trong lành quá. Mọi thứ hôm nay với cô gái đều trở nên đẹp đẽ hơn hôm qua. Cô âu yếm nhìn anh, người con trai đã sống như vợ chồng với cô từ sáng ngày hôm qua đến hôm nay. Cô mỉm cười hạnh phúc: “Anh ngủ trông thật đáng yêu quá”. Nói rồi cô khẽ nắm lấy tay hắn. Vừa lúc đó thì hắn cũng mở mắt. Hắn nhìn cô: “Sao em dậy sớm vậy?”

- Anh quên là em còn phải đi học nữa sao?

- Ừ nhỉ! Anh quên khuấy mất.

Cô cầm lấy tay Thắng lay lay, nũng nịu: “Anh dậy đưa em về trường đi”.

Thắng ừ một tiếng nhỏ trong cổ họng, rồi một nhọc cật mình dậy khỏi giường...

Cuộc tình mới làm cho cô gái yêu đời hẳn lên. Không còn những đêm vui mình trong đau khổ, lang thang trên mạng tìm người trò chuyện. Một ngày đẹp trời Thắng nhắn tin vào điện thoại của cô: “Anh xin lỗi vì đã không thể cùng em đi đến hết cuộc đời dù anh biết điều này sẽ làm em buồn nhiều nhưng anh không thể chống đối lại với gia đình được. Anh phải lấy vợ, người con gái mà anh đã từng nói với em hôm trước đấy. Anh thật lòng xin lỗi em”. Cô không đủ kiên nhẫn để nhắn tin với hắn. Cô mỉm cười.

Không một ai xung quanh biết được những gì đang xảy ra với cô gái. Chỉ mình cô biết. Từ đấy trong các phòng chat room, xuất hiện một nickname mới: “timtinhmotdem”.

Hết

Truyện ngắn thứ 5

Nguy Hiểm

Đây là một một nhân vật hoàn toàn có thật. Anh ta đang sống trong thành phố này thôi. Tôi sẽ kể cho bạn nghe về những điều hay ho mà tôi biết về anh ta, thực ra toàn nói xấu thôi. Dù mới gặp anh ta vài lần thôi nhưng tôi cũng không thích cái bề ngoài của anh ta lắm. Lúc nào cũng lằm lằm lì lì. Trông phát ghét. Chính vì thế mà xin cho phép không nói tên anh ta. Chẳng may anh ta mà biết được thì nguy cho tôi.

1. SỞ THÍCH

Chuyện là thế này, tại một khu ký túc xá kia có một anh chàng sinh viên mới vào sống ở đây một thời gian. Hình như anh ta đang theo học khoa viết báo trong trường đại học nhân văn nào đó ở thành phố T. Bạn bè anh ta kể vậy.

Kể từ ngày anh ta vào ký túc ngày nào người ta cũng thấy anh đánh trần tập thể dục, khi thì ở khu vực ban công, khi thì ngay trước cửa phòng mình. Đúng là một anh chàng lực lưỡng: nhất là bộ ngực nở nang, bắp tay, bắp chân thì nổi những cơ bắp cuộn cuộn đầy sức mạnh. Lại nữa, cặp mông anh chàng cũng không phải vừa. Chẳng vậy, mỗi lần anh chàng cởi trần tập thể dục mặc độc cái quần đùi ngắn cùn cởn là cả cái hình thù “phần mềm phía sau” căng đét hiện rõ rệt. Mà anh chàng tập say sưa phải nói. Mỗi lần anh tập bài tập gặp người theo đầu gối là cái quần đùi dường như bị tuột xuống để lộ một

đoạn khe miệng đen sẫm. Mặc kệ, anh ta chẳng thèm để ý, cũng có thể anh ta không biết cũng nên. Các cô gái đi qua chẳng dám nhìn. Còn các cô gái ở gần đó thì nhìn anh chàng rồi thủ thỉ cười, nói nhảm gì đó với nhau.

Tất cả những điều đó trái ngược với khuôn mặt hơi béo của anh, mà mới nhìn thoạt qua người ta sẽ nhầm tưởng đây là một con người yếu đuối. Thật nguy hiểm cho những kẻ đánh giá anh ta như thế.

Sở thích của anh ta à? Ngoài tập thể dục ra anh ta còn ham mê đọc báo kinh khủng. Cũng có thể là nghề nghiệp bắt buộc anh ta phải ham mê. Biết đâu được. Anh ta thích đọc báo nào à? Ồ, anh ta thích nhất là các trang web hình sự có những vụ án giết chóc. Hầu như sáng nào mở máy tính ra anh chàng cũng phải lướt qua các trang web đó một lần trước khi đến trường. Tối về trước khi đi ngủ lại lướt qua một lần nữa. Ngày nào cũng vậy.

Anh chàng thích điều đó mà cũng không hiểu vì sao mình thích, cứ y như có một thứ ma lực nào đó lôi anh vào các trang ấy vậy. Nó tra tấn anh ta ghê gớm. Mỗi lần đọc phải một vụ án giết người man rợ nào đó là anh lại phải lấy hai bàn tay che mặt lại vì “kinh quá không chịu nổi”. Không khác gì con gái xem phim ma. Ví như vụ án một người con trai vừa ân ái xong với người yêu rồi chặt xác phi tang chẳng hạn. Đọc xong mà anh rợn cả gai ốc. Tối đó cứ nằm nghĩ ngợi mãi, không tài nào ngủ nổi, cứ nhắm mắt lại là y như sự việc kinh khủng đó cứ đập chồm hiển hiện trước mặt: một cái đầu đen thù lù với mái tóc dài lê thê lẫn lóc tóc giữa nền nhà, một cái cổ đỏ loe loét máu là máu. Ôi, người yêu mà có thể giết. Người yêu mà có thể giết. Anh chàng sợ hãi ngồi dậy, mãi sau mới ngủ được.

Và rất nhiều vụ án kinh hoàng khác nữa. Hầu như ngày nào mà chẳng có chết chóc.

Nhưng kẻ cũng lạ, anh ta vẫn cứ ham mê đọc các vụ án giết người như thường. Một ngày không vào các trang ấy là dường như anh không chịu nổi, thấy thiếu thiếu gì đó.

Thế rồi nó bám theo anh chàng thường trực. Tâm lý anh ta bắt đầu bất ổn. Nỗi sợ hãi vây lấy con người anh. Đi đâu làm gì anh ta cũng sợ sệt. Hậu quả là dẫn đến một ác mộng hãi hùng với anh ta. Vào một đêm nọ, anh ta mơ thấy mình đang đi trên một con đường vắng vẻ, thì bỗng đâu có một kẻ máu lạnh nào đó đâm vào người lia lịa. Anh ta gục ngã, đổ máu. Sau đó, anh ta choàng tỉnh dậy, vã cả mồ hôi: Than ôi, vẫn chưa chết.

Đêm khác anh ta lại mơ thấy có một ông già râu tóc bạc phơ đến báo mộng: “Trong thời gian tới con hãy cẩn thận nếu không sẽ có điều chẳng lành”. Nói rồi ông già biến mất sau bức tường. Còn anh ta thì cố gắng chạy theo hỏi sự tình mà không thể nào đuổi kịp được. Sáng ra anh ta cũng không biết là đêm qua anh ta chạy thật hay chỉ là chạy trong mơ.

Bạn tin không? Ngay cả đi vệ sinh anh ta cũng cảm thấy bất an. Một lần đang ngồi trên bồn cầu, anh bỗng nghe nó sôi lên òng ọc, “Hình như có con quái vật nào đó, nó đang lao đến gần cái mông; nó sẽ há mồm cạp vào đó. Ôi, biết đâu”. Anh ta nghĩ vậy và hốt hoảng xách quần nhảy ra khỏi đó trong khi vẫn chưa hoàn thành công việc.

2. SỢ HÔN

Bạn bè anh ta ở ngoài thì chẳng ai biết có nhiều không, nhưng trong ký túc xá này thì cũng có vài người mà chủ yếu là người cùng phòng. Phòng anh ta có bốn người. Trước kia anh ta đã là người ít nói nhất trong phòng thì bây giờ lại càng ít nói hơn nữa; lúc nào nhìn mặt cũng lằm lằm lì lì. Ai hỏi câu gì thì nói câu đó, chẳng mấy khi anh ta chủ động bắt chuyện với người khác.

“ Thằng này chắc bị trầm cảm mất rồi. Mà giờ chưa bị thì cứ cái đà này rồi cũng sẽ bị cho coi”. – Bọn bè trong phòng anh ta bàn tán với nhau như vậy về người bạn cùng phòng.

Còn người yêu anh ta à? Người ta cũng đã thấy cô ta vào đây mấy lần rồi, nghe nói chân cũng dài tầm tàm, khá được. Nhưng cô ta cũng chưa tiếp xúc với ai trong khu trọ. Cũng có thể cô ta là cô gái nhất trai, thấy phòng đông con trai không dám vào, cũng có thể anh ta không dám cho người yêu vào cũng nên. Mỗi lần đến, cô ta đều đứng loay quanh ở cổng đợi người yêu rồi sau đó hai người biến mất, tối om anh ta mới mò về.

Đêm thứ bảy tuần đó hai người hẹn gặp nhau trước cổng khu ký túc xá và dắt nhau đi khoảng lúc tám giờ tối.

Hôm đó trăng sáng, đầy sao lung linh, đôi tình nhân hạnh phúc nắm tay nhau đi đến một bờ hồ trong thành phố. Chung quanh dọc bờ hồ rải rác vài người đang đi bộ thể dục, còn sát mép bờ có vài đôi tình nhân đang ngồi “ tắm tia” nhau một cách công khai, thoải mái như ở chốn không người. Đôi tình nhân vẫn nắm tay nhau dạo bước.

Trong lúc hai người đang say sưa trò chuyện thì bỗng đâu một loạt tiếng chạy thành thạch đội lên từ phía sau, sát lưng anh ta. Rất gần.

“Có thằng nào đang lao đến. Hấn cầm một con dao sắp đâm vào lưng mình” – Anh ta thấy rõ ràng cảnh tượng ấy và nhanh nhẹn quay lưng lại đứng trong tư thế phòng thủ: lưng khom, hai tay nắm lại kẹp sát vào hai bên hông kiểu đứng tấn , mắt nhìn thẳng vào đối thủ.

“ Làm gì vậy chú em?” – Đối thủ lên tiếng, đó là một đôi vợ chồng tuổi trung niên. Họ nhìn thấy anh ta như vậy liền cười ha hả, như kiểu nhìn thấy một chú khỉ làm trò trong vườn thú. Sau đó người chồng vỗ vai anh ta. Trước khi tiếp tục những bước chạy còn dằn đều anh ta: “ Bình tĩnh chứ chú em”.

Đôi đôi tình nhân lại tiếp tục dạo bước trong khi tinh thần anh ta vẫn còn bất ổn.

“ Mình ngồi xuống đây đi anh”. – Người yêu anh ta chỉ tay vào chiếc ghế đá gần đó.

“ Ủ” – Anh ta nói nho nhỏ trong cổ họng: “ Nguy hiểm”

Cô gái nghe không rõ, hỏi lại: “ Sao anh?”

Anh ta im lặng và liền kéo cô người yêu lại gần mình ôm vào lòng, nhẹ nhàng. Chắc để trấn tĩnh lại tinh thần.

Họ cứ thế ôm nhau, mặc kệ những bước chạy huỳnh huỳnh bên cạnh, mặc kệ tất cả; rồi họ hôn nhau. Có vài kẻ tò mò đi qua trộm nhìn. Đó là những ánh mắt thèm thuồng, gen tị, cả những ánh mắt dọa dẫm nữa. Những thằng con trai láu cá, những đứa một mình lang thang. “ Này, thằng kia, thả con kia ra ngay. Nó là của tao, của tao”. Rõ ràng anh ta nghe từ bọn họ những lời nói đó. Nhưng rõ ràng không nghe thấy gì cả. Lại nhắm mắt. Hôn!

Đang ngây ngất trong những nụ hôn thì hình ảnh cái đầu đen thù lù với mái tóc dài lướt thướt, cái cổ loe loét máu bồng đầu xuất hiện trong tâm trí anh

chàng. Anh ta cố không nghĩ đến mà không thể nào ngăn nổi những hình ảnh ấy ùng tùm tới. Mái tóc, mái tóc. Ôi! Anh ta cứ ngỡ mái tóc mà anh ta đang bầu vịu trong tay là mái tóc của cái đầu bị cắt trong vụ án nọ. Lại cái lưỡi đang ngoe nguẩy trong miệng anh ta nữa. Anh chàng nghĩ thầm: “ Không may mà nó cắn mình cái thì sao? Biết đâu được. Nguy hiểm, nguy hiểm”. Nghĩ thế rồi anh ta sợ hãi đẩy người yêu ra khỏi người mình, rất nhanh.

“ Anh sao vậy” - Cô người yêu nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc.

“ Không sao, chỉ là anh...anh”

“Anh sao”

“ Anh cảm thấy không tự tin. Anh sợ”

“ Sợ gì. Sợ em à” – Người yêu anh ta hỏi, khuôn mặt rõ không được hài lòng.

Anh ta bối rối: “ Anh không biết. Anh...anh...”

“ Em thấy anh dạo này làm sao ấy. Em chứ phải ma quỷ gì mà khiến anh sợ. Đúng là...”

Nói rồi cô người yêu bỏ về để lại một mình anh ta với nỗi bất an.

Sau đó, người ta không thấy cô ta đến đứng đợi anh ta trước cổng ký túc xá nữa. Chắc là họ chia tay rồi! – Một đũa sinh viên trong ký túc đoán thế.

3. NGUY HIỂM

Một buổi trưa, mọi người trong khu ký túc đang ngủ, cả ký túc im ắng không một tiếng ồn thì bỗng nghe tiếng nạt nộ nhau chí chóe ở dưới sân. Mọi người bị đánh thức. Cả phòng của anh ta đang ngủ lim dim cũng bị đánh thức. Đũa

chồm dậy thò đầu qua cửa sổ nhìn, đứa không kịp xỏ dép chạy ra ban công nhìn xuống. Còn anh chàng thì không động tĩnh gì cả, vẫn còng queo nằm một chỗ. Chắc nó đang ngủ. Thằng bạn ở giường trên đang chồm hồm ở cửa sổ liền trèo xuống đập anh ta : “ Dậy, dậy mày, dậy mà xem có vụ hay lắm. Mấy con gà mái đang vật nhau ở dưới sân. Hay lắm. Không xem hơi phí”

Anh chàng vẫn nằm yên một chỗ, không động dậy: “ Kệ, mày đi mà xem. Tao không xem. Nguy hiểm.”

“ Lại nguy hiểm”. Anh bạn nói rồi lại háo hức trèo lên giường mình chồm hồm xem “mấy con gà mái vật nhau”.

Mấy con gà mái đó không ai xa lạ, chính là hai đứa con gái ở trong ký túc xá. Chẳng đâu cả, hai đứa ở cạnh phòng nhau, mọi ngày thấy vẫn qua lại chuyện trò bình thường. Không biết vì lý do gì mà giờ lại như vậy.

Khi mọi người kịp chạy đến can ngăn thì đứa đã toạc mặt, chảy máu; đứa thì rách hết cả áo ngoài, lộ cả áo con. Mấy đứa con trai thấy thế thì thích chí nhìn hau háu. Thằng bạn đang chồm hồm trên cửa sổ xuýt xoa: “ Mày không xem hơi phí đấy mày ạ. Giá mà con kia nó xé rách quần con bé kia có phải hay hơn không. Được tí, mất cả hứng”.

Một lúc sau, cả khu ký túc lại náo loạn cả lên. Ở đâu bỗng xuất hiện một nhóm trai gái tóc xanh tóc đỏ, mặt mũi bặm trợn kéo đến. Như thể nếu gặp đứa nào ngứa mắt là chúng có thể dẫm chết luôn vậy. Ai cũng sợ không dám ho he.

“ Bảo vệ đi đâu mà để bọn nó lộng hành thế nhỉ” – Mấy đứa trốn trong phòng thì thầm.

“ Chắc đang ngủ”.

Chúng kéo nhau vào phòng của con bé bị lời áo con và gọi con bé bị toạc mặt đến. Không thấy to tiếng gì cả. Ai cũng tưởng họ vào đó để giải hòa. Một lúc sau cửa mở. Cô bé toạc mặt tóc tai rũ rượi bước ra khỏi phòng.

Họ lại dự đoán “ chắc con bé bị chị em con này chơi lại rồi”.

Sau buổi trưa om xòm đó còn diễn ra vài vụ việc chí chóc nhau khác giữa hai người. Sự việc cuối cùng cũng đến tai cô trưởng ban quản lý ký túc.

Trước đó trong ký túc đã xảy ra những bất cập khác. Nào vứt rác bừa bãi, nấu nướng vụng trộm...Ngày nào mà cô chả phải nghe bọn nó tố cáo lẫn nhau. Thế là nhân đây làm luôn một lèo cho xong. Một cuộc họp bất ngờ được triệu tập vào một buổi chiều khi sinh viên vừa tan học nhằm “ trưng cầu ý dân”, để chất lượng cuộc sống trong ký túc được tốt hơn, an ninh được đảm bảo hơn nữa.

Lúc mặt trời kéo xuống che khuất ánh sáng ban ngày, sinh viên đã tập trung đầy đủ tại một căn phòng khá rộng. Cuộc họp được bắt đầu trong không khí trang nghiêm. Ai cũng hồi hộp như thể đang ngồi trong phòng thi của một cuộc thi quan trọng.

“ Các bạn ai có thắc mắc, yêu cầu gì thì cứ trình bày. Chúng tôi sẽ lắng nghe và giải quyết cho các bạn”.

Người thì yêu cầu phải kiểm tra chặt chẽ hơn nữa việc nấu cơm chui của các bạn, vì như thế rất mất vệ sinh và không an toàn; người thì đề nghị công tác an ninh phải đảm bảo hơn nữa, nhất là vào buổi tối...Hàng tá những lý do mà chỉ có bọn sinh viên mới có.

Sau một lúc hồ hởi những ý kiến, những cánh tay dơ lên, thì không gian bỗng trở nên lặng lẽ.

Không có ai dơ tay nữa. Cô hỏi: “ Có ai có ý kiến gì nữa thì cứ mạnh dạn”

Cả phòng im lặng. Bỗng cô chỉ tay vào anh chàng đang ngồi chống tay vào cằm nhìn đâu đó: “ Thế còn em, em có ý kiến gì không, em thấy cuộc sống của mình trong ký túc thế nào?”

Anh chàng đứng dậy, gãi gãi đầu: “ Dạ, em ..em cảm thấy nguy hiểm ạ”

“ Tại sao em lại cảm thấy nguy hiểm?”

“ Dạ..dạ! em không biết ạ!”

Mọi người nghe vậy ai cũng cười vui vẻ. Không khí cuộc họp thay đổi hẳn.

“ Được rồi. Em ngồi xuống đi”

Anh ta ngồi xuống chỗ mình và chống cằm nhìn ưu tư gì đó!!!

Cuộc họp kết thúc.

Sau này, mỗi lần nhìn thấy anh chàng đó là chúng tôi lại phì cười. Một phần là vì câu nói “nguy hiểm” quen thuộc của anh ta, phần khác thì chẳng hiểu sao, chỉ cần nhìn thấy anh ta là chúng tôi lại muốn cười. Có lẽ anh ta mà đi đóng phim hài thì hợp lắm.

Hết

Sinh viên: Trần Xuân Thủy